
Állami Magyar Színház: [...] 4-én, szombat du. 3 órakor: **Ifjúságom gyöngykoszorú**, I/1 bérlet. 5-én, vasárnap de. 10 órakor: **Ifjúságom gyöngykoszorú**, I/2 bérlet.
(Igazság, 1983/126. 2. – 1983. május 29., vasárnap)

Műsorváltoztatás

Az **Állami Magyar Színház** igazgatósága felhívja nézői szíves figyelmét, hogy a kiadott műsortól eltérően az **Ifjúságom gyöngykoszorú** című előadásunk ifjúsági bérletsorozata a következőképpen alakul:

4-én, szombat este 7 órakor I/5-bérlet,
5-én, vasárnap de. 10 órakor I/2-bérlet,
11-én, szombat du. 3 órakor I/1-bérlet,
12-én, vasárnap de. 10 órakor I/4-bérlet.

Az előadás időtartama 1 óra 45 perc.

(Igazság, 1983/127. 4. – 1983. május 31., kedd)

Őszinte együttérzésünket fejezzük ki a **Könczei** családnak, szeretett édesapjuk elvesztése okozta fájdalmában. **A Műegyetem Kodály néptáncgyűttese**.
(Igazság, 1983/140. 4. – 1983. június 15., szerda)

Ifjúságom gyöngykoszorú

„Kultúrát nem lehet örökölni... Közszellem kell, mely óhajtja, szomjúhozza azt a kultúrát. Intézmények, amelyek érlelik, ápolják.” – írja Kodály Zoltán.¹³⁵

A néptáncot sem lehet örökölni. Az a generáció, amely az utóbbi években fedezte, megtanulta és gyakorolja – a városi ifjúság, diákok, tanulók –, tudatosan kezdett hozzá a néptánchagyományok ápolásához. Elsősorban a táncházmozgalom élesztette újjá országszerte a néptáncot. Sokszor és sok helyen elhangzott a táncház fontossága, ahol anyanyelvünk ápolásával párhuzamosan zenei-, táncnyelvünk gyakorlására is sor kerülhet. Ez a mozgalom odahatott, hogy olyan tájak is újra ragaszkodni kezdtek saját táncaikhoz, ahol már-már feledésbe mentek.

A táncházat nem pótolják a táncsoportok. Annak közösség érlelő, tudatosító hatása pótolhatatlan. Gondolok itt elsősorban a kolozsvári táncházra, amely példászerűen ölelte egybe a különböző kategóriájú fiatalokat. Addig volt élő, erejében összetartó mozgalom, amíg Székről, Mezősegről, Kalotaszeg falvaiból épp oly otthonra

135 Itt két Kodály idézet egybeszerkesztését olvashatjuk: a szállóigeként elhíresült első mondat – az ebben a cikkben nem idézett folytatásával együtt – Kodály *Mire való a zenei önképzőkör?* című, 1944-es írásából, az idézet második fele pedig Kodály *Magyarság a zenében* című, 1939-es tanulmányából származik.

találtak a táncosok, mint az értelmiségi pályára készülők. Fórum volt ez, és annak kellett volna maradnia. Az idő telt, a tánc házas fiatalok felnőttek, pályát választottak. A műszaki egyetemisták mérnökké képezték magukat, a konzervatórium hallgatói, a kitűnő zenészek, elfoglalták tanári vagy zenekari állásaikat. Bizonyára ott sem felejtik, nem tartják mellékes foglalkozásnak a néptánc tanítását.

Igenám, de a kolozsvári tánc házasban beállott a pangás. Elveszítette tömegalapját, elburjánzott az egyéni szereplésvágy betegsége. Lassan kimaradtak a falusiak, lekoptak az ipari munkások, a jótáncúak, akikkel felforrósodott egykor a hangulat. Amikor a táncot tanító Könczei Árpád kiváló módszerére tanult az új generáció, a mostani elsőéveseknek, középiskolásoknak hangulatában és funkciójában nem nyújtott eleget a tánc házas. Ezért-e vagy céltudatosan elhatározva, tánc csoport szervezéséhez fogtak. Tizennyolc táncos kivált a tánc házasból és heti két-három próbával tanulták a lapádi lányos, kalotaszegi és marosszéki táncokat. Idejüket lekötötték a próbák, a szervezési és helykeresési problémák. A csoportot a Politechnikai Intézet fogadta be, talán mert a táncosok nagy része a műszaki egyetem hallgatóiból tevődik össze.

Legnagyobb dicséret illesse a magyar színházat, ahol bemutathatták szép műsorukat a táncosok, mégpedig ifjúsági bérletben. Színészek szavalatai ékesítették, emelték a műsor színvonalát és Márton János rendezői hozzáállása nagyrabecsülendő.

Jól táncolnak a csoport tagjai. A koreográfus Könczei Árpádnál nemigen találni jobb oktatót. Gazdag tánc kultúrája, kitűnő módszere meglátszott a tájegységek táncain. Őrizkedik a színpadiasságtól, bár itt-ott mégis észrevehető volt néha a túlzott „virtus”. A népdalok remek válogatása Kallós Zoltán érdeme. A filológus lányok és Lengyel László bátran, természetesen énekeltek. A kifulladás, hangcsúszás nem róható fel, hiszen a színpadi láz közrejátszott.

Külön kiemelném a műsorfüzetet. Tartalmában, kivitelezésében felülmúlta a műkedvelő szintet. A jobbágytelki népdal kottáját is tartalmazza, így a közönség a tánc és vers műsor élményén, örömein felül megismerheti, sőt meg is tanulhatja azt a dallamot, amelyet Bartók Béla gyűjtött Jobbágytelkén.

Horváth Arany

(Igazság, 1983/147. 2. – 1983. június 23., csütörtök)

A tűznek nem szabad kialudni

Rendhagyó feladatra vállalkoztam. Olyan együttest fogok méltatni, amelynek magam is tagja vagyok, olyan előadást, amelyben én is részt vettem, olyan mozgalmat, amelynek kulisszatitkait legbelülről ismerem. Horváth Arany **Ifjúságom gyöngykoszorú** című cikke készített írásra. (Igazság, 1983. június 23.)